

یادداشت

علی کفاشیان

دبیرکل پیشین کمیته ملی المپیک

۱۹ طلا؛ کافی نیست

۱۹ مدال طلای کاروان ورزشی ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا، حدود ۱۰ تا ۱۵ درصد بیشتر از پیش‌بینی اولیه مدال‌های طلا بود. در جلسات کارشناسی پیش از بازی‌ها، تأکید اصلی بر کسب مدال طلا بود تا رتبه ایران در جدول رده‌بندی مدالی پایین‌تر از هانگ‌ژو قرار نگیرد. به همین دلیل، کسب ۲۵ مدال طلا به‌عنوان هدف تعیین شده بود.

در رقابت‌های ورزشی، همیشه نتایج غیرقابل پیش‌بینی هم رقم می‌خورد؛ مانند اتفاقی که برای فاطمه محبی‌زاده در هفت‌گانه دوومیدانی افتاد و مدال از دست او پرید یا حذف ناباورانه ناهید کیانی، در حالی که روی مدال او حساب‌شده بود. در مقابل، مدال طلای ورزش‌های الکترونیک همه را غافل‌گیر کرد؛ طلافی که کمتر کسی انتظارش را داشت.

فدراسیون‌ها نیز طبق برنامه‌های خود تلاش کردند، هرچند برخی فدراسیون‌های مدال‌آور آن‌طور که باید نتیجه نگرفتند. در این میان، ارزش حضور زنان ژیمناستیک در بازی‌های آسیایی فقط به مدال محدود نمی‌شود، چرا که فضای حضور آنها در این رشته باز شده است. در روئینگ نیز بیش‌تر بودن تعداد زنان نسبت به مردان، نشانه‌ای از سرمایه‌گذاری برای افزایش مدال‌آوری زنان است.

دوومیدانی زنان ایران نیز برای اولین بار در بازی‌های آسیایی صاحب مدال شد؛ هرچند می‌توانست تعداد مدال‌های این رشته به سه برسد. این اتفاق نشان داد که سرمایه‌گذاری زودهنگام در ورزش زنان می‌تواند نتیجه‌بخش باشد. از این پس باید استعدادیابی ورزشکاران، بویژه در رشته‌های پرمدالی مانند تیراندازی، ژیمناستیک و دوومیدانی، جدی‌تر دنبال شود و فدراسیون‌ها را تغییر در سیستم کاری خود غافل نشوند.

سوءمدیریت، نبود برنامه‌ریزی دقیق و ضعف استراتژی در بعضی فدراسیون‌ها باعث شد بخشی از مدال‌ها از دست برود. افزایش هزینه‌ها نیز برگزاری اردوها، رقابت‌های تدارکاتی و تأمین تجهیزات را با چالش روبه‌رو کرد. قطعاً با پایان ناگویا، کار تمام نشده است. المپیک ۲۰۲۸ و بازی‌های آسیایی ۲۰۳۰ قطر در پیش است و ورزش ایران باید از همین حالا برای هر دو رویداد برنامه داشته باشد. شاید در شرایط فعلی، المپیک در اولویت باشد و ورزشکاران مستعد باید با برنامه‌ای فشرده برای کسب مدال خود را آماده کنند. فدراسیون‌ها باید نقشه راه و اهداف مشخصی برای المپیک ۲۰۲۸ و بازی‌های آسیایی ۲۰۳۰ داشته باشند و از امروز تیم‌ها و ورزشکاران خود را آماده کنند؛ حتی اگر لازم است از همین حالا برای تیم‌های ملی و لیبال و بسکتبال زنان یک مدال کنار بگذارند. اکنون زمان دست‌به‌کار شدن فدراسیون‌هاست. مثلاً داستان نیم‌فوتبال امید باید برای همیشه تمام شود، وقتی برنامه ریزی نباشد، ناکامی و شکست قطعی است، ما نباید رشته‌ای که برنامه‌ریزی ندارد را در کاروان ورزشی قرار دهیم، دوره مامشات تمام شده و باید رشته‌های بدون برنامه را از دایره انتخاب کنار بگذاریم.

یادداشت

امیررضا واعظ‌آشتیانی

کارشناس مدیریت

استعدادیابی

حلقه مفقوده ورزش ایران

عدم تحقق ۲۵ مدال طلای پیش‌بینی شده برای کاروان ورزشی ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا، بیش از هر چیز به تربیت قهرمانان گلخانه‌ای باثباتی کرد؛ رویکردی که نوسان در عملکرد ورزش ایران را به دنبال داشته است. البته کسب ۲۵ مدال طلا در بازی‌های آسیایی هدفی رویایی نیست. ایران با توجه به ظرفیت‌ها و استعدادهای ورزشی خود حتی می‌تواند جایگاه نسومی جدول رده‌بندی را از کره‌جنوبی بگیرد و برای ژان نیز در راه حفظ جایگاه دوم، زنگ خطر را به صدا درآورد؛ به شرط آنکه استراتژی مشخص و برنامه‌ای مدون وجود داشته باشد.

برای تحقق این هدف، بخش کارشناسی وزارت ورزش باید تقویت شود؛ بخشی که می‌تواند کمک شایانی به فدراسیون‌ها ارائه کند. فدراسیون‌ها متولی استعدادیابی در ورزش هستند، اما ضعف در این بخش به کمبود نیروهای متخصص نبود. بودجه کافی برای هیأت‌های ورزشی بازمی‌گردد. این وضعیت درست مانند آن است که در ایران به جای هزینه برای پیشگیری، منابع را صرف درمان کنیم. در ورزش نیز به جای سرمایه‌گذاری بر استعدادیابی، مسیر قهرمانان گلخانه‌ای دنبال می‌شود و نتیجه آن، خرچهای معیوب و نوسانی است.

وقتی برای قهرمانان فعلی جایگزینی تربیت نشده باشد، با کنار رفتن یک نسل، افت محسوسی در نتایج ایجاد می‌شود؛ به‌گونه‌ای که یک دوره تعداد مدال‌های طلای ایران در بازی‌های آسیایی یا المپیک به ۱۷ مدال می‌رسد و در دوره‌ای دیگر، مانند المپیک ۲۰۰۸ پکن، ایران به زحمات یک مدال طلا کسب می‌کند. این نوسان، نشانه ضعف در برنامه‌ریزی بلندمدت و استعدادیابی اصولی است. از سوی دیگر، شاید بهتر باشد در رشته‌های تیمی، سرمایه‌گذاری عمده روی لیبال، بسکتبال و هندبال، که قابلیت افتخارآفرینی دارند، متمرکز شود و هزینه‌های فوتبال که ۵۰ سال است حسرت حضور در المپیک را بر دل گذاشته، کاهش یابد. اختصاص این منابع به رشته‌های انفرادی می‌تواند بازده بیشتری داشته باشد، چراکه مدل‌آوری در این رشته‌ها برای کاروان ورزشی کارسازتر است. مدال رشته‌های تیمی تنها یک مدال محسوب می‌شود، اما رشته‌های پرمدال می‌توانند سهم قابل‌توجهی در جدول رده‌بندی داشته باشند؛ همان‌طور که چین بخش عمده ۱۶۹ مدال طلای خود را از رشته‌های انفرادی به دست آورده است.

ایران نیز از استعدادهای فراوانی برخوردار است و برخلاف برخی کشورهای عربی، متکی به سرمایه‌گذاری روی ورزشکاران خارجی نیست. در کنار این موارد، سرمایه‌گذاری جدی روی ورزش زنان نیز اهمیت زیادی دارد. سه مدال طلای زنان ایران در ناگویا نشان می‌دهد که آنها ظرفیت مدال‌آوری بیشتری دارند. برای پیشرفت این بخش، باید عدالت ورزشی برقرار شود و بدون شک با حمایت بیشتر می‌توان انتظار داشت تعداد مدال‌های طلای زنان ایران به ۱۰ مدال نیز برسد.

سینا حسینی / بازی‌های آسیایی ناگویا برای ورزش ایران تنها یک رقابت قاره‌ای و جدال ورزشی نبود؛ این مسابقات صحنه‌ای بود که توان ورزش ایران را در شرایطی متفاوت به نمایش گذاشت. کاروان ایران در حالی در میان قدرت‌های ورزشی آسیا به رقابت پرداخت که کشور با پیامدهای جنگ تحمیلی، محدودیت‌های اقتصادی، دشواری‌های تدارکاتی و فشارهای متعدد بر ورزش قهرمانی روبه‌رو بود. با وجود این شرایط، کاروان ورزشی ایران توانست در رقابت با کشورهای غرب آسیا موفقیتی بزرگ به دست آورد و در جدول توزیع مدال‌ها بالاتر از امارات، قطر، عربستان، کویت، عمان، اردن و دیگر کشورهای منطقه قرار بگیرد؛ نتیجه‌ای که اهمیت آن را نمی‌توان تنها با تعداد مدال‌ها مورد ارزیابی قرار داد.

در شرایطی که برخی کشورهای ثروتمند منطقه از منابع مالی قابل‌توجهی برای توسعه ورزش قهرمانی برخوردارند، ایران بخش مهمی از

ظرفیت خود را از دل استعدادهای بومی و ساختار داخلی ورزش تأمین کرد تا بتواند در این رقابت از جایگاه خود در سطح قاره آسیا دفاع کند. درخشش ورزشکاران ایرانی در ناگویا نشان داد که سرمایه‌انسانی ورزش کشور همچنان یکی از مهم‌ترین مزیت‌های ایران در قاره آسیاست. موفقیت در کشتی، وزنه‌برداری، تکواندو، کاراته، ژیمناستیک، روئینگ، دوومیدانی و دیگر رشته‌ها فقط حاصل حضور چند قهرمان شناخته‌شده نبود؛ بلکه نشانه وجود نسلی از ورزشکاران مستعدی بود که توان تبدیل استعداد به مدال را دارند. چنین عملکردی نشان می‌دهد ظرفیت ورزش ایران بسیار فراتر از چند رشته سنتی و چند چهره نام‌آشناست.

مدل توسعه ورزش در برخی کشورهای متول عربی حاشیه خلیج فارس، استخدام چهره‌های خارجی و ورزشکاران دوتابعیتی است تا به واسطه توانمندی آنها برای این کشورها افتخار به دست آید. این کشورها در سال‌های گذشته

عباس صوفی، نایب رئیس فراکسیون ورزش مجلس شورای اسلامی در گفت‌وگو با «ایران»:

می‌توانیم در آینده سکوهای مهمی در آسیا را کسب کنیم

منبع: کمیته ملی المپیک

مهری رنجبر / ارتقای یک پله‌ای جایگاه کاروان ورزشی ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا ۲۰۲۴، آن‌هم در شرایطی که ورزش کشور در یک سال منتهی به این رقابت‌ها با شرایطی کم‌سابقه و دشوار روبه‌رو بود، دستاوردی قابل توجه محسوب می‌شود. ورزشکاران ایرانی در حالی راهی این میدان بزرگ قاره‌ای شدند که شرایط عادی برای برگزاری اردوها و تفرات فراهم نبود، اما در نهایت با کسب مدال‌های بیش‌تر نسبت به دوره گذشته و درخشش بویژه در بخش زنان، جایگاه ایران را در جدول رده‌بندی ارتقا دادند. ایران در ناگویا همچنین موفق شد شش مدال طلای بیش‌تر نسبت به دوره قبل به دست آورد؛ موفقیتی که نشان می‌دهد ظرفیت ورزش ایران بسیار فراتر از جایگاهی است که در سال‌های اخیر به آن دست یافته است. از سوی دیگر، سبقت کاروان ایران از بسیاری از کشورهای منطقه غرب آسیا که سرمایه‌گذاری‌های سنگینی در ورزش انجام می‌دهند، نشان داد استعدادهای ایران و ورزشکاران ایرانی همچنان یک سرمایه مهم برای ورزش کشور است.

عباس صوفی، نایب رئیس فراکسیون ورزش مجلس شورای اسلامی، با اشاره به عملکرد کاروان ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا، این موفقیت را حاصل تلاش ورزشکاران و مربیان در شرایطی ویژه دانست و گفت:

در رقابت با کشورهای متمول عربی

گروه ورزشی / مقایسه عملکرد کشورهای غرب آسیا در بازی‌های آسیایی هانگژو ۲۰۲۲ و ناگویا ۲۰۲۴ نشان می‌دهد ایران توانسته جایگاه خود را در میان قدرت‌های ورزشی منطقه ارتقا دهد. ایران در هانگژو با کسب ۱۳ مدال طلا، ۲۱ نقره و ۲۰ برنز، در مجموع ۵۴ مدال به دست آورد و در رتبه هفتم جدول توزیع مدال‌ها قرار گرفت. این تعداد در ناگویا به ۱۹ مدال طلا، ۱۸ نقره و ۱۵ برنز رسید و مجموع مدال‌های ایران را به ۵۲ رساند. به این ترتیب، ایران با وجود کاهش دو مدال در مجموع، تعداد طلاهای خود را ۶ مدال افزایش داد و یک پله در جدول نهایی صعود کرد.

۱۴ مدال، سه طلا و یک رکورد تاریخی در ناگویا

دختران ایران؛ از سایه تا قله غرب آسیا

سرمایه‌گذاری هدفمند و زودبازدهی دانست که احمد دنیاامالی، وزیر ورزش و جوانان، سه سال پیش و همزمان با دریافت رأی اعتماد از مجلس شورای اسلامی برآن تأکید کرده بود. حاصل این رویکرد در ناگویا به شکلی روشن نمایان شد؛ جایی که دختران ورزشکار ایران نه تنها تعداد قابل‌توجهی مدال به دست آوردند، بلکه برای اولین بار در تاریخ حضور خود در بازی‌های آسیایی، هت‌تریک طلا را رقم زدند.

سه مدال طلای زنان ایران در ناگویا، معادل ۷۵ درصد مجموع چهار مدال طلایی است که بانوان ایران در تمام ادوار پیش از این بازی‌ها یک کسب کرده بودند. همین آمار به خوبی ابعاد رشد و پیشرفت ورزش زنان ایران را نشان می‌دهد. زهرا بهروزآرد، معاون امور زنان و خانواده رئیس‌جمهوری، نیز با اشاره برای افزایش سهم ایران از مدال‌های آسیایی را نشان می‌دهد.

این موفقیت را می‌توان نتیجه

«ایران» عملکرد کاروان ورزشی ایران در رقابت با کشورهای متمول عربی در ناگویا را بررسی می‌کند

موفقیت خریدنی نیست

با استفاده از توان مالی خود به جذب ورزشکاران خارجی و اعطای تابعیت یا بهره‌گیری از ورزشکاران دوتابعیتی روی آورده‌اند. چنین رویکردی امکان می‌دهد یک کشور در مدت کوتاه به ورزشکاران سطح بالا دسترسی پیدا کند و شانس خود را برای کسب مدال افزایش دهد؛ موضوعی که تفاوت آشکار و بزرگی با مسیری دارد که ورزشکار ایرانی برای رسیدن به سکوی قهرمانی طی می‌کند. موفقیت ورزشکاران زن و مرد ایرانی در ناگویا یک واقعیت مهم را برای افکار عمومی آشکار کرد؛ موفقیت و افتخار در ورزش خریدنی نیست. امکانات مالی می‌تواند شرایط تمرین، اردو، تجهیزات و مربیگری را بهبود بخشد، اما در نهایت این استعداد، انگیزه، تجربه و توان رقابتی ورزشکار است که نتیجه را در میدان تعیین می‌کند. ورزش ایران در شرایطی که از نظر منابع مالی با رقبای ثروتمند منطقه قابل‌مقایسه نیست، توانست در جدول مدال‌ها جایگاهی بالاتر از بسیاری از آنها به دست آورد و این موضوع

ارزش عملکرد کاروان ایران را بیش‌تر می‌کند. البته این موفقیت نباید به معنای نادیده گرفتن برخی مشکلات ورزش ایران باشد. اتفاقاً ناگویا باید نقطه شروع توجه جدی‌تر به همان استعدادهایی باشد که در چنین شرایطی خود را نشان دادند. محدودیت مالی، کمبود امکانات، دشواری برگزاری اردوهای مناسب و مشکلات تدارکاتی، همچنان چالش‌های جدی ورزش قهرمانی کشور هستند. اگر قرار باشد موفقیت ناگویا تداوم پیدا کند، باید منابع موجود هدمندتر هزینه شود و رشته‌هایی که ظرفیت مدال‌آوری خود را ثابت کرده‌اند، مورد حمایت مستمر قرار گیرند.

از طرفی، نباید استعدادهای نهفته را تنها پس از درخشش در یک مسابقه بزرگ کشف کرد. تجربه ناگویا نشان داد در رشته‌هایی که کمتر مورد توجه عمومی و رسانه‌ای قرار دارند نیز ظرفیت‌های قابل‌توجهی وجود دارد.

استعدادیابی علمی، توجه به رده‌های پایه،

حفظ مربیان توانمند و ایجاد مسیر حرفه‌ای برای ورزشکاران جوان می‌تواند دامنه موفقیت ایران را گسترده‌تر کند.

دستاورد ورزش ایران در ناگویا را باید در متن واقعی شرایط ورزش کشور ارزیابی کرد. قرار گرفتن ایران بالاتر از بسیاری از کشورهای متمول غرب آسیا، آن هم در شرایط جنگ تحمیلی و با وجود محدودیت‌های مالی، نشان داد سرمایه اصلی ورزش ایران همچنان در نیروی انسانی و استعدادهای بومی آن قرار دارد. این موفقیت یک پیام روشن برای تمام مدیران حوزه ورزش دارد؛ مدال را می‌توان با سرمایه‌گذاری هوشمندانه بیش‌تر کرد، اما قهرمان را نمی‌توان تنها با پول خرید. اکنون مسأله اصلی این است که ورزش ایران از این ظرفیت استفاده کند، استعدادهای پنهان را زودتر شناسایی کند و رشته‌های موفق را بیش از آن که نسل طلایی آنها از دست برود، جدی‌تر مورد حمایت قرار دهد.

وی همچنین حمایت معیشتی از ورزشکاران و مربیان را یکی از ضرورت‌های مهم دانست و افزود: «نمی‌شود ورزشکار و مربی را در اردو نگه‌داشت، اما آنها همزمان دغدغه هزینه‌های زندگی داشته باشند. ورزشکار باید تمرکز خود را روی تمرین و مسابقه بگذارد و مربی نیز باید با خیال آسوده برنامه آماده‌سازی را دنبال کند. حمایت از این بخش، بخشی از سرمایه‌گذاری برای موفقیت آینده ورزش کشور است.»

صوفی در بخش دیگری از سخنان خود با اشاره به درخشش زنان ورزشکار ایران در ناگویا گفت: «زنان ورزشکار ایران نشان دادند که به راحتی می‌توان روی آنها حساب باز کرد. آنها برای اولین بار سه مدال طلای ارزشمند کسب کردند و این موفقیت تأثیر زیادی در ارتقای جایگاه کاروان ایران در جدول رده‌بندی داشت. این عملکرد نشان داد اگر فرصت و حمایت مناسب فراهم شود، زنان ورزشکار ایران ظرفیت کسب افتخارات بزرگ‌تری را نیز دارند.»

وی در پایان توضیح داد: «ورزشکاران ایران نشان دادند اگر بخواهند، حتی از دل جنگ و شرایط سخت هم می‌توانند بدرخشند. بنابراین با وجود همه چالش‌ها، ورزش ایران ظرفیت قرار گرفتن در جمع سه تیم اول بازی‌های آسیایی را دارد. شاید امکانات ما یک‌دهم امکانات مربیان و رقبایمان باشد، اما از نظر استعداد و انگیزه چیزی کمتر از آنها نداریم. اگر حمایت و سرمایه‌گذاری متناسب انجام شود، می‌توان انتظار داشت ایران در دوره‌های آینده برای رسیدن به سکوهای بالاتر رقابت کند.»

نایب رئیس فراکسیون ورزش مجلس، سرمایه‌گذاری و حمایت جدی‌تر را لازمه ارتقای جایگاه ایران در دوره‌های آینده بازی‌های آسیایی دانست و گفت: «اگر می‌خواهیم در دوره بعد شرایط بهتری داشته باشیم، باید اعتبار بیش‌تری به ورزش اختصاص پیدا کند و حمایت مناسبی از ورزشکاران، مربیان و حتی فدراسیون‌ها انجام شود. برای پیشرفت رشته‌های مختلف نیز باید از مربیان تراز اول و به‌روز دنیا استفاده کنیم. وجود آمده اجازه نداد همه چیز طبق روال عادی پیش برود. بنابراین بابت کسب این جایگاه باید به ورزشکاران و مربیان آنها دست مریزاد گفت.»

۱۱ طلا به دست آورد. امارات تعداد طلاهای خود را از پنج به هفت افزایش داد، اما مجموع مدال‌هایش از ۲۰ به ۱۲ کاهش یافت. قطر نیز از پنج مدال طلا در هانگژو به ۶ طلا در ناگویا رسید و مجموع مدال‌هایش از ۱۴ به ۱۸ افزایش پیدا کرد.

عربستان سعودی با حفظ چهار مدال طلا، تعداد مدال‌های خود را از ۱۰ به ۱۷ افزایش داد. اردن نیز که در هانگژو مدال طلا نداشت، در ناگویا صاحب دو مدال طلا شد. کویت تعداد طلاهای خود را از سه به چهار رساند، هرچند مجموع مدال‌هایش از ۱۱ به ۹ کاهش یافت. عراق بدون مدال طلا

بانوان ایران

در ۱۹ دوره

گذشته در

مجموع پنج

مدال طلای

آسیایی

کسب کرده

بودند که

امسال با

کسب سه

مدال طلا،

این افتخار

۶۰ درصد

افزایش

یافت

به دست آمد. امارات نیز سه طلا و یک برنز کسب کرد. در مجموع عملکرد زنان ایران در ناگویا یک پیام روشن دارد؛ سرمایه‌گذاری، برنامه‌ریزی دقیق و حمایت مستمر می‌تواند ورزش زنان را به یکی از مهم‌ترین منابع مدال‌آوری ایران

تبدیل کند. رکورد ناگویا تنها یک موفقیت آماری نیست؛ بلکه نشانه‌ای از ظرفیت بزرگ ورزش زنان و آغاز مسیری است که می‌تواند در سال‌های آینده افتخارات بیشتری برای ورزش ایران به همراه داشته باشد.